

Znaczenie i godność sprawowania Eucharystii

(OWMR 16 – 26)

Powyższy temat jest kluczowy dla wszelkich rozważań na temat Eucharystii. Przez zagadnienie godności sprawowanej Eucharystii rozumie się czynność Chrystusa i hierarchicznie zorganizowanego ludu Bożego. Ze strony Boga ma miejsce obdarowanie łaską zbawienia, którą w tym sakramencie jest sam Chrystus i owoc Jego dzieła. Ze strony człowieka następuje przyjęcie tego daru w postawie wdzięczności i w zjednoczeniu z innymi ludźmi. Dokonująca się czynność ma charakter dialogu i spotkania.

Wyjaśniona w najprostszy sposób godność sprawowanej Eucharystii podkreśla zarazem jej centralne miejsce w życiu Kościoła. Do Eucharystii w szczególny sposób odnosi się to, co Kościół mówi o znaczeniu całej jego liturgii: „Liturgia jest szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i jednocześnie jest źródłem, z którego wypływa cała jego moc” (SC 10). Bezpośrednio Sobór mówi o Eucharystii, jako „źródle i szczycie całego życia chrześcijańskiego” (LG 11). Według niego „Eucharystia przedstawia się jako źródło i szczyt ewangelizacji” (PO 5). W Najświętszej Eucharystii zawiera się całe duchowe dobro Kościoła.

Tak więc życie chrześcijańskie najskuteczniej będzie się realizowało z pomocą Eucharystii. Msza Święta zespala chrześcijanina z Chrystusem i z innymi wiernymi, wprowadza go w poszczególne misteria odkupienia (p. 16). Mamy tu całą gamę możliwości: od świątecznego nabożeństwa niedzielnego, aż po „ciche” msze w dni powszednie. Podyktowane okazją lub okresem roku celebrowanie tego sakramentu zawsze łączy się ze szczególnie zaakcentowaną liturgią słowa, która ułatwia uczestnikom liturgii doświadczanie Bożych interwencji w historii zbawienia.

Konieczne jest, aby szafarz i wierni czerpali z Eucharystii coraz obfitsze owoce (p. 17). Będzie to osiągalne poprzez przygotowanie zgromadzenia do świadomego, czynnego i pełnego uczestnictwa. To przygotowanie winno uwzględnić naturę i uwarunkowania zgromadzenia (p. 18). Już w dawniejszych czasach, w ramach religijnego wychowania szczególną rolę przypisywano nauczaniu katechetycznemu, które miało przygotowywać wiernych do lepszego przeżywania Eucharystii. Szczególną uwagę należy zwrócić na dostrzegalne znaki, poprzez które dokonuje się Eucharystia. One podtrzymują, umacniają i wyrażają wiarę (p. 20).

Eucharystia odznacza się swoją skutecznością i godnością pomimo nieobecności i bierności uczestnictwa wiernych. Stąd zalecenie codziennego sprawowania Eucharystii (p. 19).

Opiekunem, zwierzchnikiem i stróżem całego życia liturgicznego jest biskup diecezjalny. Do jego zadań należy: zabieganie o coraz pełniejsze rozumienie głębokiego sensu obrzędów i tekstów liturgicznych, godniejsze celebrowanie, troska o piękno pomieszczeń oraz muzyki i sztuki.

Duszpasterska skuteczność celebrowania w dużej mierze zależy od troski we wprowadzaniu sugerowanych akomodacji i zastosowań (p. 23).

Przystosowanie polega na doborze pewnych obrzędów i tekstów, tzn. śpiewów, czytań, zachęt i gestów bardziej odpowiadających potrzebom i sposobom myślenia uczestników. Na własną rękę nie wolno niczego dodawać, opuszczać ani zmieniać (p. 24).

We wspólnotach Ruchu Światło-Życie proponujemy skoncentrować się na wychowaniu do Eucharystii przez katechezy wyjaśniające sens obrzędów i tekstów liturgicznych, a także usytuowanie Eucharystii w centrum naszych spotkań.